(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

8

అర్చన బాగా చిక్కిపోయింది. తనకి ఎవరూ సపోర్ట్‌గా నిలవకపోడంతో ఆమె బాగా కృంగిపోయింది. ప్రాణస్నేహితురాళ్లు అనుకున్నవాళ్ళు, తోబుట్టువు అందరూ వెలేసినట్టు చూస్తున్నారు. యూనివర్శిటీలో కూడా ఆమె పట్ల చాలా చెడ్డగా ప్రచారం జరిగింది. నాగరాజుని వలలో వేసుకుని ఆడుకుందని, అతని ఆస్తి మీద కన్నేసిందని, అది తెలిసిన నాగరాజు ఆమెని వదిలించుకునేందుకు చాలా తిప్పలు పడ్డాడనీ. అర్చన ముందు ఆవేశంతో రగిలిపోయింది. తరువాత విరక్తిగా నవ్వుకుంది. ఆ తరువాత తీవ్రంగా ఒక స్థిరనిశ్చయానికి వచ్చింది. ముందు కొన్నాళ్ళు ఈ ఊరినుంచి దూరంగా వెళ్ళాలి. ఆ తరువాత భవిష్యత్తు నిర్ణయించుకుని మళ్ళీ వచ్చి తన ఆశయం నెరవేర్చుకోవాలి. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నాగరాజుని వదిలేది లేదు. అలా అనుకున్నాక ఆమెకి కొంచెం శాంతిగా అనిపించింది. అర్చన ఆలోచిస్తూ ఉండగానే వేణు వచ్చాడు. ఈ మధ్య వేణు రాక కొంచెం బాగానే అనిపిస్తోంది. అందరూ వెలేసినా అతను మాత్రం తను అవమానించినా, ఒద్దన్నా ఏదో సాయం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే నిజాయితీ ఉన్న మనిషి అని అతని పైన ఒక మంచి అభిప్రాయం కలిగింది.

అందుకే చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది "రా వేణూ.. " అంటూ.

వికసించిన మొహంతో అన్నాడు వేణు. "నాకు బ్యాంక్‌లో పోస్టింగ్ వచ్చింది అర్చనా.. "

"ఏ బ్యాంక్‌లో ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఎప్పుడు రాశావు ఎగ్జామ్స్?"

వేణు నవ్వాడు.

"ఈ మధ్యే చక్రవర్తి రాస్తుంటే నేనూ రాశాను. మా ఇద్దరికీ పోస్టింగ్ వచ్చింది. తనకి వరంగల్‌లో, నాకు హైదరాబాదులో. "

"ఓ గుడ్ కంగ్రాట్స్. కానీ, నీ యాంబిషన్ వేరు కదా. "

"అవును. కానీ, మార్చుకున్నాను. "

"ఏం?"

ఇంతలో సావిత్రి కాఫీ గ్లాసుతో వచ్చింది "కులాసానా బాబూ..? " అంటూ.

కాఫీ గ్లాసు అందుకుని "థాంక్స్ ఆంటీ.. నాకు ఉద్యోగం వచ్చింది" అన్నాడు.

"అలాగా! చాలా సంతోషం. ఎక్కడ?" అంటూ ఆనందరావు కూడా వచ్చాడు.

"స్టేట్ బ్యాంక్‌లో.. " అంటూ వివరాలు చెప్పాడు.

"మంచిపని చేశావు బాబూ. ఏం చదువుకున్నా మంచి ఉద్యోగమేగా కావాల్సింది. బ్యాంకు ఉద్యోగం కన్నా ఏం కావాలి? చాలా మంచిపనిచేశావు. " అంటూ అర్చన వైపు చూస్తూ అన్నాడు ఆనందరావు. "నువ్వు కూడా ఏదన్నా కాంపిటిటివ్ ఎగ్జామ్స్ రాయమ్మా. మంచి ఉద్యోగం వస్తే నీ దారిన నీవు హాయిగా బతకచ్చు. "

సావిత్రి కూడా అంది. "ఇప్పట్లో నీకు పెళ్ళి అయే యోగం ఉందో లేదో ఆ పని చేయమ్మా. ఉద్యోగం సంపాదించుకుని బతుకు. "

అర్చన పళ్ళ బిగువున కోపం అదిమిపెట్టి లేదు "నాన్నా.. నేను ఉస్మానియా యూనివర్శిటీలో పి.జి.కి అప్లై చేస్తాను. చదువుకుంటాను" అంది.

"చదివింది చాలు. అయిన రభస చాలు. మా ప్రాణాలు తీయకుండా ఉద్యోగం చేసుకో తల్లీ. అటు పెళ్ళికాక, ఇటు ఉద్యోగం లేక మా గుండెలమీద ఎన్నాళ్ళిలా ఉంటావు? " ఆవేశం, ఆవేదన కలిసిన స్వరంతో అంది సావిత్రి.

"ఏంటమ్మా ప్రతిరోజూ ఈ గోల? నాకేం జరగలేదు అంటే నమ్మరేం? నాకిప్పుడు ఏమైంది? "

"ఏమైంది అని నువ్వడిగితే ఏం చెప్పమంటావు? ఏమైనా నీకు పెళ్ళికావడం మాత్రం ఇప్పట్లో అసాధ్యం."

"నేనేం పెళ్ళికోసం తపించడంలేదు. "

"నువ్వు తపించినా, తపించకున్నా నీకు పెళ్ళిచేయడం కర్తవ్యం. కానీ మా ఖర్మ ఇలా ఉంది నీకు పెళ్ళికాదు. "

అప్పటిదాకా వాళ్ళ వాదన ఉగ్గబట్టుకుని వింటున్న వేణు అర్చన కళ్ళల్లో ఉబికిన కన్నీళ్ళు చూసి తట్టుకోలేకపోయాడు. పాపం ఈ తల్లి, తండ్రులకి ఎంత వేదన? ఆడపిల్ల జీవితం ఎంత పల్చన. ఏం జరిగినా ప్రపంచానికి తక్షణం కనిపిస్తుంది. వీళ్ళ ఆవేదన తీరాలంటే ఎవరన్నా విశాల హృదయంతో ముందుకు వచ్చి ఆమె మెడలో తాళి కట్టాలి. ఆ పని తానే ఎందుకు చేయకూడదు? అవును ఎందుకు చేయకూడదు? అవును తానే అర్చనకి అండగా ఉండాలి. తప్పకుండా ఒప్పుకుంటుంది. ఇప్పుడింక తను తప్ప ఎవరున్నారు ఆమెకి? నిజంగానే ఎవరు పెళ్ళిచేసుకుంటారు? ఇది భగవంతుడు తనకి కల్పించిన మహదావకాశం. అర్చన తనకి దక్కాలని రాసిపెట్టి ఉంది. అందుకే ఇలా కలిపాడు భగవంతుడు. పిచ్చి అర్చన. అవును తానే అర్చనకి అండగా ఉండాలి. తప్పకుండా అర్చన ఒప్పుకుంటుంది. అవును ఇదే అవకాశం. నిజంగా తనకిది మంచి అవకాశం. అర్చనని దక్కించుకోడానికి, అర్చనని తన స్వంతం చేసుకోడానికి ఇదే అవకాశం.

మనసులో ఆలోచనలు ఉవ్వెత్తున ఎగుస్తుంటే కెరటంలా లేచిన ఆనందంతో, ఆవేశంతో గబుక్కున అన్నాడు వేణు.

"మీరు బాధపడకండి. మీరొప్పుకుంటే మీ అమ్మాయిని నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. చూశారుగా నాకు ఉద్యోగం కూడా ఉంది తనని నా ప్రాణానికి ప్రాణంలా చూసుకుంటాను" అన్నాడు ఉద్వేగంగా.

ఒక్క క్షణం అక్కడ పిన్‌డ్రాప్ సైలెన్స్ ఆవరించింది.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత అర్చన కంపిస్తున్న స్వరంతో తీవ్రంగా పిలిచింది.. "వేణూ!.. "

వేణుతో సహా మిగతా ఇద్దరూ బిత్తరపోయారు అర్చన అరుపుకి.

అర్చన వేణువైపు మండిపడుతూ చూసింది. "వేణూ! ఇంతకాలం నిన్ను తక్కువగా అంచనా వేసి, ఏడిపించిన మాట నిజం. ఇప్పుడే నీలో మంచి స్నేహితుడిని చూసి, నీ స్నేహాన్ని ఆహ్వానించాలనుకుంటున్నాను. దయచేసి పరిస్థితుల్ని నీ కనుకూలంగా మార్చుకోవాలన్న దుష్ట ఆలోచన రానివ్వకుండా ఉంటే బాగుంటుంది. "

"లేదు అర్చనా.. నువ్వంటే నాకు ఇష్టం. నీ జీవితం ఏ ఆనందానికీ, ఏ సుఖానికీ నోచుకోకుండా ఇలా మోడులా ఉండిపోవడం నేను భరించలేను. అందుకే నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. నువ్వు కోల్పోయిన ఆనందం నేనిస్తాను. "

అర్చన కడుపులో కాలుతున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది. ఏంటితని ఉద్దేశం? ఏం జరిగిందని ఇలా మాట్లాడుతున్నాడు తనకేం జరిగింది? ఏం కొంపలు అంటుకున్నాయి. వాడెవడో తననిమోసం చేసి ఎత్తుకెళ్ళి ఒక రాత్రి తన ఇంట్లో ఉంచినందుకు, ఏదో జరిగిపోయిందని, తద్వారా తన జీవితం నాశనం అయిందని ఎందుకనుకుంటున్నాడు? ఫూల్‌లా ఉన్నాడే

అర్చన కొంచెం తీవ్రమైన స్వరంతో అంది. "వేణూ, ఆడదాని కొన్ని నిస్సహాయ పరిస్థితులను అవకాశంగా వాడుకోవడం మీ మగాళ్ళకున్న ఆర్ట్ అని నాకు తెలుసు. ప్రస్తుత నా స్థితిని అడ్డం పెట్టుకుని నన్ను పెళ్ళిచేసుకుని ఉద్ధరించాలన్న నీచమైన ఆలోచనలు పెట్టుకోకు. నేను పెళ్ళిచేసుకోను. నిన్ను అసలే చేసుకోను. నువ్వింక వెళ్ళిపోవచ్చు. "

ఎప్పుడు వచ్చాడో కిరణ్ వెటకారంగా అన్నాడు. "అవును ఈవిడని వరించి రాజకుమారుడు వస్తాడు. నువ్వెందుకు పనికివస్తావు? అంతేలే అదృష్టం అందలం ఎక్కిస్తానంటే ఏదో జరిగిందిట. "

అర్చన తీవ్రంగా అరిచింది. "అన్నయ్యా ఇది నా స్వవిషయం. నీ జోక్యం అవసరంలేదు. "

"ఏం ఎందుకు అవసరంలేదు? ఇప్పటికే నీవలన ఈ ఇంటి పరువు బజారుకెక్కింది. ఇంకా నీకు సిగ్గు రాలేదు. అతనికేం తక్కువని అతనంతట అతనుగా వలచి వస్తే నీకు చులకన అయాడా?" అంటూ అర్చన మీద విరుచుకుపడి, తల్లితో అన్నాడు. "అమ్మా మీకు నేను కావాలంటే ముందు దాన్ని ఈ ఇంటినుంచి బైటికి పంపించండి." అంటూ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

అర్చన మ్రాన్పడిపోయింది. ఆమె కాళ్ళకింద నేల రెండుగా చీలి తనని లోపలికి లాక్కెళ్ళుతున్నట్టుగా అనిపించసాగింది.

ఆనందరావు సీరియస్‌గా వేణుని అడిగాడు. "వేణూ ఆర్ యూ సీరియస్ మీ వాళ్ళతో మాట్లాడావా? "

వేణు ఉబికి వస్తున్న సంతోషంతో అన్నాడు. "మా వాళ్ళు నా మాట కాదనరు. నిజంగానే నాకు అర్చనంటే ఇష్టం. నా కళ్ళల్లో పెట్టుకుని చూసుకుంటాను. నన్ను నమ్మండి. తన కోసమే నేనీ జాబ్ కూడా సంపాదించుకున్నాను. నాకు అర్చనంటే ప్రాణం. తనకి చెడు జరిగితే నాకు జరిగినట్టే అర్చనకి తోడుగా నేనుంటాను. "

వేణు మాటలు విన్న ఆనందరావు సావిత్రి వైపు చూస్తూ " విన్నావుగా నీ కూతుర్ని ఒప్పించే భారం నీది" అంటూ వేణు చెయ్యిపట్టుకుని బైటకు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

అక్కడ సావిత్రి, అర్చన మిగిలారు. అర్చన శిలావిగ్రహంలా నిలబడిపోయింది.

సావిత్రి ఆమెకి కొంచెం దగ్గరగ జరిగి అనునయిస్తున్న స్వరంతో చెప్పసాగింది. " నా మాట వినమ్మా పరిస్థితి అర్థమైందికదా. ఈ పరిస్థితిలోంచి నువ్వు బైటపడాలంటే పెళ్ళే మార్గం. అతను పెద్ద మనసుతో వచ్చి తనంతట తానుగా చేసుకుంటానంటున్నాడు ఒప్పుకో."

అర్చన మండిపడుతూ అంది. " ఛ. ఇడియట్స్ ఆడదాని బలహీనతని క్యాష్ చేసుకోడానికి చూస్తారు ఎంతసేపటికీ. వీడి మొహానికి నేను కావాల్ట. ఛస్తే చేసుకోను. "

" ఏం ఎందుకని? " ఉగ్రురాలైంది సావిత్రమ్మ. " ఎందుకు చేసుకోవు? పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఇలా ఎంతకాలం మా మానాన బడి ఉంటావు? ఎంతకాలం మా నెత్తిన కూచుంటావు? "

" అదేంటమ్మా నేను మీ కూతుర్ని. నేను ఎక్కడికి వెళతాను? " ఆశ్చర్యంగా అడిగింది అర్చన. ఆమెకి తల్లి ఎందుకంత అఘాయిత్యం చేస్తోందో అర్థం కావడంలేదు. ఆ రోజు నుంచి ఒకటే ఏడుపు.. గోల.. " అయిపోయింది. పూర్తిగా నాశనం అయింది. దీనికింక పెళ్ళికాదు. పెళ్ళికాకపోతే పోనీ కనీసం బాగా చదివించి తన కాళ్ళమీద నిలబడుతుందనుకుంటే చదువు కూడా చట్టబండలైంది. దేవుడా ఈ పిల్ల ఏ నక్షత్రాన పుట్టిందిరా నాయనా? దీనివలన నాకిన్ని కష్టాలెందుకురా" అంటూ శోకాలు పెడతోంది... ఇప్పుడిలా అంటూంటే అర్చనకి మరీ అయోమయంగా అనిపించింది.

" ఏంటమ్మా? ఏం జరిగిందని? ఏదో జరిగింది. నా శీలం పోయింది. నా పాతివ్రత్యం పోయింది. నేను చెడిపోయాను అనుకుంటూ ఏడుస్తూ కూర్చునే పాతకాలం ఆడపిల్లను కాను నేను. ముందు ఆ వెధవల సంగతి తేల్చి వాళ్ళకి శిక్షపడేదాకా పోరాడి, ఆ తరువాత నా చదువు, నా భవిష్యత్తు నిర్ణయించుకుంటాను. ఎప్పటికీ ఇలా మీ మీద తిండికీ, బట్టకీ ఆధారపడి బతుకుతానని ఎందుకు అనుకుంటున్నావు? ఇప్పుడు వాళ్ళకి శిక్షపడేలా చేయాలన్నదే నా లక్ష్యం. ఇది అయాక భవిష్యత్తు తీర్చిదిద్దుకునే ప్రయత్నాలు చేస్తాను."

" ఆ చేశావులే? ఏంటే చేసేది? ఇంక నువ్వు ఏమీ చేయలేవు. నీకు ఈ సంఘం సంగతి ఏం తెలుసు? ఇప్పటికే.. ఇప్పటికే నీ వల్ల" ఆవిడ స్వరంలో వణుకు. దుఃఖంతో రుద్ధమైన స్వరంతో అంది. " దేవుడు పంపినట్టుగా ఇతను వచ్చి, నా మనసులో నేను అనుభవిస్తున్న వేదనకి ఉపశమనంగా తీయని మాట చెప్పాడు. ఈ అవకాశం పోగొట్టుకుంటే నీకు ఈ జన్మలో పెళ్ళికాదు. "

" కాకపోతే పోనీ అమ్మా పెళ్ళే నా జీవితానికి పరమావధికాదు. అయినా ఎందుకలా అస్తమానం నాకు పెళ్ళికాదేమో, పెళ్ళికాదేమో అని ఆలోచిస్తావు. ఏం ఎందుకు కాదు? నాకేం తక్కువైంది? "

" ఏం తక్కువైందో, ఏం ఎక్కువైందో అవన్నీ నేనిప్పుడు చెప్పలేనమ్మా. నిన్ను ఇంట్లో పెట్టుకోడం అంటే నెత్తిమీద నిప్పుల కుంపటి పెట్టుకోడం. మేము శాంతిగా, నిశ్చింతగా బతకాలని నీకుంటే నువ్వు ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకు తీరాలి. "

" ఒప్పుకోను.! " అరిచింది అర్చన.

" ఏం? ఎందుకొప్పుకోవు? తనంతట తానుగా నిన్ను చేసుకుంటానన్నాడు. అతను దేవుడు. "

" కాదు స్వార్థపరుడు. ఒక రౌడీవెధవ నామీద పగతో నన్ను ఒక రోజు కిడ్నాప్ చేసి దాచేసిన విషయాన్ని తనకి అడ్వాంటేజ్‌గా మార్చుకుని, నా జీవితం మీద, నా మీద పెత్తనం సంపాదించడానికి... నామీద తనకు ఏర్పడిన వ్యామోహాన్ని ఇలా తీర్చుకోడానికి ప్లాన్ చేశాడు. తన ప్రేమని నేను అంగీకరించనందుకు ఈ సంఘటనకి మసిపూసి మారేడుకాయ చేస్తున్నాడు. "

" నువ్వన్నవన్నీ నిజమే. అయినా అతను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాననడం నీ అదృష్టమే. దీన్నికాదనలేవు అంతే. "

" అతను స్వార్థంతో నన్ను పెళ్ళిచేసుకోడానికి నామీద మీకు ఏదేదో చెబితే అదే నిజమని నమ్ముతారా? నాకేం జరగలేదని నాకు తెలియదా? "

" అర్చనా ఆడపిల్లలకి ఇంత తెగింపు పనికిరాదు. స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలంటూ మీరెంత అరిచినా, ఎంత గింజుకున్నా ఇది మగవాడి సమాజం. వాళ్ళు బతికినంత స్వేచ్ఛగా, తెగింపుగా ఆడది బతకడం అసం భవం. మేమెంతకాలం నీకు అండగా ఉండగలం? ఎంతకాలం నిన్ను కాపాడగలుగుతాం? అందుకే అర్చనా మామాట విని, అంది వచ్చిన అదృష్టం చేజార్చుకోకు. అదృష్టం జీవితంలో ఒక్కసారే వస్తుందిట. ఆ క్షణం తలుపు తీయకపోతే అలిగి వెళ్ళి, ఇంక ఎప్పటికీ రాదుట." ఏడుస్తూ ప్రాధేయపడసాగింది సావిత్రమ్మ.

అర్చనకి కాళ్ళకింద భూమి కదిలిపోతున్నట్టు అనిపించింది.

అర్చన రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని పరిగెత్తుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. గుండెలవిసిపోయేలా ఏడవసాగింది. ఎంత నిర్దయ.! ఆడదంటే ఎక్కడికక్కడ, ఎప్పటికప్పుడు జీవితంతో రాజీపడడమేనా?

చేయని తప్పుకి, ప్రతిక్షణం కుమిలిపోతూ, ఇష్టంలేని జీవితం అనుభవించాలా? ఇదేం న్యాయం? అసలైనా ఎందుకు తనమీదే అందరూ కత్తికట్టి బాధపెడుతున్నారు. నాగరాజు, వేణు, వీళ్ళంతా బుద్ధిలేనివాళ్ళు. సిగ్గు, శరంలేనివాళ్ళు. కానీ, అమ్మా, నాన్నా, అన్నయ్యా తననే అపరాధిగా చూస్తున్నారేం? తనేం తప్పు చేసింది? బాగా చదువుకుని ఉన్నత స్థానం పొందాలనుకుంది. తప్పా అందుకు వాళ్ళేగా తన మెదడులో బీజాలు వేశారు. ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోమంటారేం? ఆ నాగరాజు దౌర్జన్యం చేస్తే వాడిని శిక్షించాలి. తననెందుకు పెళ్ళి, సంసారం అనే జైల్లో పెట్టి శిక్షించాలనుకుంటున్నారు. అదికూడా తనకే మాత్రం ఇష్టంలేని వేణుని పెళ్ళిచేసుకోవాలిట. ఇదేం ధర్మం. పెళ్ళంటే ప్రేమా, అనురాగంతో కలిసి జీవించడంకాదా. పెళ్ళంటే కృతజ్ఞతా?

నాగరాజు చేసిన దౌర్జన్యానికి పెళ్ళే పరిష్కారం అంటూ పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతం చేస్తున్నారు. అంతా వాళ్ళిష్టమేనా? తనని కని, పెంచినందుకు తన జీవితం మీద పెత్తనం మొత్తం వాళ్ళదేనా? తన జీవితం మీదా, తన భవిష్యత్తు మీదా తనకేం హక్కులేదా? తనకేం ఆశలు, కోరికలు ఉండకూడదా? భగవాన్ ఇదేం తీర్పు. అర్చనకి కన్నీళ్ళు కారిపోసాగాయి. ఆ రోజు దుఃఖంతో మౌనం వహించింది.

ఆ భయంకరమైన నిశ్శబ్ధంలో తన భవిష్యత్తుకు ఏకపక్ష నిర్ణయాలు జరిగిపోవడం.. ఆ నిశ్శబ్దంలోనే ఆమె జీవితంపైన వేణు ఆధిపత్యం సంపాదించడం.. చాలా మాములుగా జరిగిపోయింది.

వెంకటేశ్వరస్వామి ఆలయంలో అర్చనా, వేణుల వివాహం చాలా నిరాడంబరంగా జరిగింది. ఓ కన్నెపిల్ల కలలకి, ఆశలకి, కోరికల సమాధికి పునాదిరాయి పడింది. జరిగిన ఏ నేరానికీ కూడా పరోక్షంగా కానీ, ప్రత్యక్షంగా కానీ కారకురాలు కాని ఓ ఆడపిల్ల భవిష్యత్తు, సంప్రదాయం అనే సంకెళ్ళతో, సమాజం అనే బందిఖానాలో నిర్భంధించబడింది.

ఎంత నిర్దయ.!! కన్నకూతురికన్నా, కూతురి భావాలకన్నా, కూతురి భవిష్యత్తుకన్నా, సమాజం, అది గీసిన కట్టుబాట్లు, ఆచారాలు, సంప్రదాయాల పేరుతో ఆ సమాజం విధించిన నీచ నిబంధనలు, కఠోర నియమాలు ఎక్కువైనాయి.

సర్వం కోల్పోయినట్టు అర్చనా, సమస్త ప్రపంచాన్ని గెల్చినట్టు వేణూ, అతని తల్లితండ్రుల దీవెనలకోసం అతని ఊరు వెళ్ళారు. కొడుకు ఎవరినో అమ్మాయిని తీసుకుని హఠాత్తుగా వచ్చి, ఈమె మీ కోడలు అని పరిచయం చేయడంతో వాళ్ళు ముందు నిర్ఘాంతపోయారు. తరువాత ఏం చేయాలో తెలియక మాటలు మర్చిపోయి మౌనవిగ్రహాలయారు. తరవాత కొడుకు మీద ప్రేమతో, కోడల్ని కళ్ళనిండా చూసుకున్నారు. అందంగా, మహాలక్ష్మిలా కళకళలాడుతూ ఇంటి గుమ్మంలో నిలబడ్డ ఆ అమ్మాయిని చూడగానే వాళ్ళ గుండెల్లో పొదుపుకున్న వాళ్ళ ప్రేమా, ఆదరణా మర్చిపోలేనివిగా అనిపించాయి. వారం రోజుల పాటు వాళ్ళ ఆప్యాయతా జల్లుల్లో తడిసి హైదరాబాదు బయలుదేరారు.

గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో కూర్చున్న అర్చనకి తన జీవితం ఎక్కడినుంచి ఎక్కడికి పయనిస్తుందో అర్థంకాలేదు. మనసు, శరీరం అలసిపోయి ఉన్నయి. ఎంత మాత్రం ఓపికలేనట్టు నిస్సహాయంగా అనిపిస్తోంది. వేణు తనతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించడం, తిరిగి ఎటోచూస్తూ కూర్చోడం చూస్తుంటే అతన్ని కసిగా పొడిచేయాలనిపిస్తోంది. ఎంత తెలివైనవాడు చాప కింద నీరులా మంచిగా ఉంటూ తన జీవితం పైన ఆధిపత్యం తీసుకున్నాడు. జరగదు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తను అతని భార్యకాదు. కాలేదు. స్థిరంగా అనుకుంది. ఆలోచనలతో బాగా నలిగినట్టుగా ఉంది. కళ్ళు మూసుకుంది. రైలు శబ్దం లయబద్ధంగా వినిపిస్తుంటే మగతగా నిద్రపట్టింది.

●●●

అదొక అందమైన పూలతోట. రంగు, రంగుల గులబీలు, నక్షత్రాల్లా రాలిపడుతున్న జాజులు, పూలమొక్కలతో దాగుడుమూతలాడుతున్న గాలికెరటాలు మేఘాలమీద తేలుతున్న వెన్నెలరేడు అప్పుడే ఓ అందమైన అమ్మాయి చేతిలో పూలసజ్జతో వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి చాలా అందంగా ఉంది. మోకాళ్ళను దాటి, అరచేతి మందాన ఉన్న పూలజడ పట్టు పరికిణీ, ఓణీ, పట్టుజాకెట్టు. వోణీకి, జాకెట్టుకీ మధ్య ఉన్న అందమైన సన్నని నడుము మోయలేక మోస్తున్న వడ్డాణం, మెడనిండా నగలు, చెంపస్వరాలు, పచ్చటి ఒంటి రంగు బంగారంతో పోటీ పడుతోంది. ఆ బంగారు బొమ్మ పూలసౌరభాలను గాఢంగా ఆఘ్రాణిస్తూ, పరుగు పరుగున మొక్కల దగ్గరకు పరిగెత్తింది. సుకుమారమైన తన లేత వేళ్ళతో నాజూగ్గా ఒకొక్క పువ్వే తెంపి, పూలసజ్జలో వేయసాగింది. అంతలో ఎక్కడినుంచో ఓ తెల్లని గుర్రం రెక్కలు టప, టపలాడిస్తూ ఆమె ముందు ఆగింది. దానిమీంచి తెల్లని దుస్తుల్లో అందమైన రాజకుమారుడు దిగి, ఆమె వైపే అడుగులు వేస్తూ ఆమె దగ్గరగా వచ్చి, మత్తుగా, ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసి, మనోహరంగా నవ్వాడతను. ఆ నవ్వుకి మతిపోయి శిలా విగ్రహంలా నిలబడిపోయింది. తన చేతి స్పర్శతో ఆ శిలలో చైతన్యం కలిగించడానికి కాబోలు అతని అందమైన చేయి ఆమె చేతిని

అందుకుంది. ఇంతలో వేగంగా వచ్చిన ఓ పక్షి ఇద్దరి చేతులమీదుగా రివ్వున ఎగిరింది. ఆమె చేయి విరిగింది. తల ఎగిరిపడింది. ఆ పక్షి రెక్కల మించి నిప్పురవ్వలు రాలిపడి, మంటలుగా ఎగిసి, ఆ మంటలో అందమైన పూలతోట కాలిపోతోంది. మంటలు ఆకాశాన్ని ఎగిసిపడుతున్నయి.

ఉలిక్కిపడింది అర్చన. రైలు శబ్దం చాలా భయంకరంగా ఉంది. ప్రయాణీకులంతా గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు. వేణు కూడా ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు. కిటికీలోంచి బైటికి చూసింది. కదిలిపోతున్న విశాలమైన మైదానాలు, చీకట్లో వికటాట్టహాసం చేస్తున్నట్టున్న వృక్షాలు. భయంతో ఒళ్ళంతా చెమట దాహం గొంతు ఆరిపోయింది. మంచినీళ్ళ బాటిల్ కోసం చూసింది. వేణు తల దగ్గరగా ఉంది. ఆ బాటిల్ తీసుకుని గట, గటా తాగేసింది. మూతపెట్టి బాటిల్ పక్కన పెట్టి మోకాళ్ళ చుట్టు చేతులు చుట్టుకుని గువ్వలా ఒదిగి కూర్చుని బైటకి చూడసాగింది.

ఈ కల, ఇంతకు ముందుకూడా వచ్చింది. అతనెవరు? ఎందుకిలా కలలోకి వస్తున్నాడు? ఆ పక్షి ఎవరు? ఈ కల దేనికి సంకేతం? కలలు మనోభావాలకి ప్రతీకలని అంటారు మానసిక విశ్లేషకులు.

తన మనసులో చాలాకాలంగా కలుగుతున్న భావపరంపరలకి ఇవి సంకేతాలా? అతను.. అతను కేవలం కలలో వ్యక్తికాదు. తనకి తారసపడ్డాడు ఒకసారి కాదు చాలాసార్లు. ప్రతిసారీ కళ్ళతోటే మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు. కానీ, తన మనసులో మాత్రం అలజడి రేపాడు. ఆ అలజడే తనకి మనశ్శాంతి లేకుండా చేసింది. ఆ అలజడే తన భవిష్యత్తు పట్ల ఒక నిర్ణయానికి రాకుండా చేసింది. ఆ అలజడే తనని పిచ్చిదాన్ని చేసింది. ఎందుకిలా జరుగుతోంది?

ఏంటి ఆడదానిజీవితం? ఇప్పుడు తను మరొకరి భార్య. ఇష్టంగానో, అయిష్టంగానో తనకి వివాహం అయింది వివాహితురాలైన తాను పరాయి పురుషుడిని కలలో కూడా స్మరించుకోకూడని కట్టుబాట్లలో ఉంది. కానీ, ఇలా తరచూ కలలో వచ్చి కలవరపెట్టే ఆ వ్యక్తి ఎలా మర్చిపోవడం? ఇంతకాలం ఎవరికీ, ఆఖరికి ఎన్నోసార్లు తరచి, తరచి అడిగిన అమలక్కూడా చెప్పని రహస్యం ఈ గుండెల్లో దాచుకుంది. ఇప్పుడు ఇప్పుడు ఈ రహస్యం బట్టబయలవుతుందా? రేపట్నించీ తన పక్కన వేణు అనబడే ఒక పురుషుడు హక్కుగా పడుకుంటాడు. తనకిలాంటి కలవచ్చిందని అతనికి తెలిసిపోతే? ఎలా తెలుస్తుంది? తెలుస్తుంది. తప్పకుండా తెలుస్తుంది. తను ఊపిరి పీల్చినా అతనికి తెలుస్తుంది. ఇంతకాలం ఈ జీవితం తనది. ఒక్కదానికే స్వంతం. కానీ, నేడూ ఈ తాళి అనబడే ఈ రెండు బంగారు నాణాలు మెడలో పడిన క్షణం నుంచీ ఈ జీవితంతో మరో జీవితం ముడిపడింది. తన స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలు ఈ వివాహం అనే తంతుతో శాశ్వతంగా పోగొట్టుకుంది. ఏంటీ ఆడదాని జీవితం వివాహం అనబడే ఈ తంతుతో తన మీద తనకి హక్కులేని జీవితమా ఆడది కోరుకునేది. ఆఖరికి తనకి వచ్చిన కలను తల్చుకునే స్వేచ్ఛకూడా ఉండని ఈ వివాహ వ్యవస్థని గౌరవించాల్సిన అవసర ఉందా? అసలు ఈ పెళ్ళే ఒద్దనుకున్న తనకి ఈ పెళ్ళేంటి? ఇష్టంలేని వ్యక్తితో ఈ ప్రయాణం ఏంటి? ఇది కేవలం పదిగంటల రైలు ప్రయాణం కాదు. జీవితమంతా ఈ వ్యక్తితో కలిసి ప్రయాణించాలి లేదు లేదు అలా జరక్కూడదు. తనకి పెళ్ళి ఇష్టం లేదని, అసలు అతనంటే ఇష్టంలేదని వేణుకి చెప్పాలి. ఎంత చెప్పినా అతను అర్థం చేసుకోలేదు. ఎందుకింత మొండిగా తనని ఇలా బంధించాడు. ఎలా? ఈ బందిఖానాలోనుంచి బైటపడడం అర్చన వేణువైపు చూసింది. ప్రశాంతంగా, ఒకింత గర్వంగా నిద్రపోతున్నాడు. నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నాడు. అనుకున్నది సాధించానన్న తృప్తితో నిద్రపోతున్నాడు. తన మనసులో జరిగే సంఘర్షణ అతనికి తెలియదు. తెలిసినా అర్థంకాదు. అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించడు. అతనంటే ఇష్టంలేదని తెలుసు. కానీ, ఎందుకిష్టంలేదో తెలియదు. ఇప్పుడు తెలిస్తే, తన మనసు పరాధీనమైందని తెలిస్తే, తన మనసులో ఎంతో కాలంగా పేరూ, ఊరూ తెలియని ఒక వ్యక్తి వలపు ప్రభంజనం సృష్టించాడని, ఆ ప్రభంజనంలో పడి తను ఉక్కిరి, బిక్కిరి అవుతోందని, పాపానికీ, నీతికీ, ధర్మానికీ నిర్వచనం వెతుక్కుంటూ తిరుగుతోందని వేణుకి

తెలుస్తుందా? తెలిస్తే ఏం చేస్తాడు? వదిలేస్తాడా? వదిలేస్తే ఎంత బాగుంటుంది? కోల్పోయిన స్వేచ్ఛ తిరిగి పొందచ్చు. కానీ? వేణు వదలడు. వదిలే వాడైతే అసలు పెళ్ళేచేసుకోడు.

అతని భార్యగా బతకాలి తనకిష్టంలేని ఆ వ్యక్తికి ఈ శరీరాన్ని సమర్పించుకోవాలి. ప్రతిక్షణం అతని సమక్షంలో సంచరించాలి. అతనితో కలిసి భోంచేయాలి. అతనికి వండిపెట్టాలి. సేవలు చేయాలి. ఇవన్నీ తాను చేయలేదు. మనసు చంపుకుని అసలు చేయలేదు. జీవితంలో తను చాలా అసహ్యించుకునే పదం రాజీ. ఆడదంటే ప్రతిక్షణం, ప్రతివిషయానికీ రాజీ పడుతూ బతకడం అని చాలామంది అభిప్రాయం. కానీ, తనకలా ఎంతమాత్రం ఇష్టంలేదు. ఇప్పుడు వేణుతో రాజీపడి బతక్కపోతే ఏం జరుగుతుంది? బతికితే ఏం జరుగుతుందో తనకి బాగా తెలుసు. అర్చన చచ్చిపోతుంది. మరో అర్చన చీమూ, నెత్తురూ, మనసు, అనుభూతులు లేని అర్చన బతుకుతుంది. వేణు అనే అతని జీవితం అనే ప్రయోగశాలలో రక, రకాల పరిశోధనలకు ఉపయోగపడే అస్థిపంజరంలా బతికి ఉంటుంది. ఆ బతుకంటే తనకి అసహ్యం. అలా బతకడం కన్నా చావడం తన కిష్టం. బతుకంటే అందంగా బతకాలి. ఆర్టిస్టిక్‌గా బతకాలి. హాయిగా బతకాలి. ఆకాశంలో స్వేచ్ఛగా ఎగిరే పక్షిలా బతకాలి. నచ్చిన వ్యక్తితో జీవితాన్ని పంచుకుని, నచ్చేలా, అతను మెచ్చేలా బతకాలి. ఇంక ఈ జీవితానికి ఆ అవకాశం పోయినట్టేనా. శాశ్వతంగా తాను ప్రేమించే అర్హత కోల్పోయిందా? ఆమెకి తెలియకుండానే కళ్ళు వర్షిస్తున్నాయి.

అతడెవరో, అతని పేరేంటో, ఎక్కడుంటాడో తెలుసుకోవాలని ఎంతో తపించింది. ప్రయత్నించింది కూడా పరీక్షలయాక. ఆ విషయంలో చాలా సీరియస్‌గా వర్క్ చేద్దామనుకుంది. కానీ, కానీ మనసేలేని ఓ కసాయి వ్యక్తి ప్రేమించానంటూ వెంటాడి, వేటాడి తన జీవితానందాన్ని శాశ్వతంగా చిదిమేశాడు. అప్పటి నుంచి మనసంతా గందరగోళం. ఏం చేయాలో, ఎలా చేయాలో తెలియని అయోమయం అత్యంత స్వల్పకాలంలో ఎంత భయంకరమైన మార్పు చోటు చేసుకుంది ఈ జీవితంలో. ఇంక ఎప్పటికీ అతడిని కలవలేదు. అర్చనకి ఎప్పుడో విన్నపాట గుర్తొచ్చింది.

'పేరైనా అడగలేదు. ఊరైనా అడగలేదు. మనసేమో అతని విడిచి మరలి రాదాయే. మరలి రాదాయే వెతలన్నీ అతనికే వినిపించానెందులకో. ' నిశ్శబ్దంగా ఏడవసాగింది. ఎంత నిగ్రహించుకుందామన్నా ఆగని కన్నీళ్ళు జలపాతాలయాయి. చాలాసేపటికి తనని తాను నిగ్రహించుకుని కళ్ళు తుడుచుకుని సన్నగా వెక్కిళ్ళు వస్తుంటే చీరచెంగు అడ్డం పెట్టుకుని ఆ రూపాన్ని కళ్ళముందు తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించింది.

అతను కనిపించిన మొదటిరోజు గుర్తొచ్చింది.

ఆ రోజు అర్చన, అమల విశాఖపట్నంలో ఉన్న అత్యంత పెద్ద షాపింగ్ కాంప్లెక్స్‌కి వెళ్ళారు. మర్నాడు అర్చన పుట్టినరోజు. అమల అర్చనకి మంచి బహుమతి కొనడానికి తీసుకెళ్ళింది. ఇద్దరూ కళ్ళు చెదిరే కొత్త, కొత్త అందమైన రక,రకాల బొమ్మల్ని, ఇంటీరియర్ డెకరేషన్‌కి పనికివచ్చే అలంకార వస్తువులను చూస్తూ నెమ్మదిగా నడుస్తున్నారు.

" అదిగో ఆ వాటర్ ఫౌంటెన్ తీసుకోనా? " అమల ఆగిపోయి చేత్తో చూపించింది.

అందమైన అమ్మాయి తడిసిన ఏకవస్త్రంతో వయ్యారంగా నిలబడి ఉంది. ఆమె చంకలో నీటి కుండకొద్దిగా వంగి ఉంది. ఆ కుండలోనుంచి జారిపడుతున్న నీళ్ళు తిరిగి ఫౌంటెన్‌లా చిమ్ముతూ రకరకాల కాంతుల్ని విరజిమ్ముతున్నాయి. ఆమె ఒక సరస్సులో నిలబడినట్టుగా ఎంతో సజీవంగా అందంగా ఉంది.

" చాలా బాగుంది కదా..! " మిల, మిల మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూస్తూ ఆ బొమ్మవైపు నడిచింది.

" ఎంత ఈ ఫౌంటెన్?" సేల్స్‌మాన్ ని అడిగింది.

" దానికి రేట్ ట్యాగ్ ఉంది చూడండి మీరు చూస్తారా? నేను చూడనా? "

చివ్వున వెనక్కి తిరిగింది అర్చన.

దాదాపు ఆమె భుజాన్ని ఆనుకుంటూ నిలబడి ఆ బొమ్మవైపే చూస్తున్నాడు ఓ ఆజానబాహుడు. లేత రంగు నిలువు గీతల షర్టు, నల్లటి ప్యాంటులోకి టక్ చేశాడు. చామన ఛాయగా, అందంగా ఉన్నాడు. అతని పెదాలపైన విరిసీ, విరియని లేత చిరునవ్వు మెరుస్తోంది. కళ్ళు ఎంతో విజ్ఞానదాయకంగా, తేజోవంతంగా ఉన్నాయి. చాలా మంచి హోదా, అంతస్తు ఉన్న వ్యక్తిలా కనిపించాడు.

రెప్పవేయకుండా తనవైపే చూస్తున్న అర్చనవైపు హఠాత్తుగా చూపులు తిప్పాడు.

ఇద్దరి చూపులూ కలిసాయి. విశాలమైన అతని కళ్ళల్లో లిప్తపాటు మెరుపు కనిపించింది. చిన్నగా, పలకరింపుగా నవ్వాడు.

ఒక్కసారి గుండె ఝల్లుమంది అర్చనకి. చటుక్కున చూపులు తిప్పుకుంది. అప్పటికే అమల ఆ బొమ్మకి ఖరీదు బేరం చేసి, గిఫ్ట్ ప్యాక్ చేయిస్తోంది.

" అలాంటి బొమ్మ మరోటుందా? " అతను అడిగాడు.

" సారీ సార్. అన్నీ ఒకొక్క పీస్ మాత్రమే వస్తాయి. ఇవన్నీ కొత్త పీసులు. శాంపిల్‌గా వస్తాయి. ఇదిగో ఈ బొమ్మ తీసుకోండి. కొంచెమే తేడా" అంటూ మరో బొమ్మ చూపించాడు. అందులో అమ్మాయి బదులుగా దేవతా వస్త్రాల్లో ఉన్న స్త్రీమూర్తి ఉంది.

" ఊహూ. ఒద్దు పోనీలే" తమాషాగా అర్చనవైపు చూసి అక్కడ్నించి ముందుకు నడిచి వెళ్ళిపోయాడతను.

అతను వెళ్ళిన వైపు చూస్తూ బొమ్మలా నిలబడిపోయిన అర్చన భుజంమ్మీద చేయేసి " పద వెడదాం." అంది అమల.

ఉలికిపడిన అర్చన అయిష్టంగా ఆమెని అనుసరించింది. మౌనంగా, స్వప్నావస్థలో ఉన్నట్టుగా నడుస్తున్న అర్చనని చిత్రంగా చూస్తూ అడిగింది అమల. " ఏమైంది? ఇప్పటిదాకా బాగానే ఉన్నావుగా. "

" అబ్బే ఏ... ఏం లేదు. " తడబాటుగా అంది అర్చన.

" ఏంటే, అతన్ని చూసి మనసు పారేసుకున్నావా? " సరదాగా నవ్వింది అమల అర్చన మొహం ఎర్రబడింది.

" ఏంటి అదంతా సిగ్గే. ఏంటే బాబూ అంత నచ్చాడా అతను. నేను సరిగా చూడలేదు. పద వెనక్కి ఓసారి పరిశీలనగా చూసి, పేరు, ఊరు వివరాలు తెలుసుకుందాం."

" ఇంకా నయం. చాల్లే తెలివి పదపోదాం." అర్చన పార్క్ చేసిన తన బండివైపు నడిచింది.

దారిపొడుగునా, ఇంటికి వెళ్ళాక కూడా అనుక్షణం అతనే గుర్తుకొస్తూ అర్చనకి మనశ్శాంతి కరువైంది.

అతన్నెక్కడో చూసినట్టుంది. ఎవరతను? బాబోయ్ ఎంత పదునైన చూపులు? సూటిగా గుండెల్లోకి దూసుకెళ్ళి అలజడి రేపాయి ఎన్నడూ లేని అనుభూతులేవో ఈనాడు గుండెల్లో సందడి చేస్తున్నాయి. పదే, పదే అతణ్ణి చూడాలనిపిస్తోంది.

ఎక్కడో చూసింది. చాలా పరిచితంగా, ఎంతో ఆత్మీయంగా అనిపిస్తున్నాడు.

ఎంత బాగుంది అతని నవ్వు? మన్మధబాణంలా మరులు రేపుతూ మగవాడి స్పర్శ చూపుల్తో తగిలినా భరించలేకపోయే తను ఇవాళ అతని చూపుల జల్లుల్లో ఇంతలా తడిసిందేంటి? ఎందుకీ కలవరం ఏమిటీ పులకరం?

" ఏంటమ్మా అన్నం సరిగా తినడం లేదేం?" సావిత్రి ప్రశ్నకి " ఆకలి లేదమ్మా.. " అంటూ చేయి కడుక్కుని లేచి వెళ్ళిపోయింది అర్చన. మంచం మీద వాలగానే హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది. అతనే ఇతను ఇతను అతనే. నిత్యం తనని వెంటాడే కలలోని రాజకుమారుడు. అవును అదే నవ్వు. అదే చూపు. అంటే ఇతను.

అమ్మో మరి ఆ రాక్షసుడు ఎవరు? తామిద్దరూ ఏకమయే సమయంలో తన చేయి విరగ్గొట్టినవాడు. ఇవాళ మళ్ళీ ఆ కలవస్తే తెలిసిపోతుంది. " అమ్మో మళ్ళీ కలా? " వణికిపోయింది అర్చన.

ఆ రాత్రి అవే ఆలోచనలతో ఆమెకి శివరాత్రి అయింది.

ఆ తరువాత మళ్ళీ అతను ఒక సినిమా థియేటర్‌లో కలిసాడు. సినిమాకి వెళ్ళారు అమలా, అర్చనా. ఇంటర్వెల్‌లో కాఫీ తాగడానికి వెడితే అక్కడ జనం మధ్య అతను. అవే చూపులు. అవే కళ్ళు. అదే నవ్వు.

ఆ తరువాత సినిమా చూడలేకపోయింది. మధ్యలో వెళ్ళిపోదామనుకుని కూడా చివరిదాకా ఉంటే మళ్ళీ ఓసారి అతను కనిపిస్తాడన్న ఆశతో ఉండిపోయింది. కానీ, అతను కనిపించలేదు.

అర్చన మూడ్ మారిపోడం చూసి అడిగింది అమల " ఏమైందే సడన్‌గా? "

అర్చన చెప్పాలనుకుంది. కానీ, పెదవి దాటి మాట పెగల్లేదు. " ఏం లేదు. ఏంటో డల్‌గా ఉంది" అంది.

అలా నాలుగైదు సార్లు అతను కనిపించాడు. ప్రతిసారీ అర్చన మనసులో అలజడి రేపుతూ మాయమైపోతున్నాడు. ఒక్కసారి అతనితో మాట్లాడాలి అనుకుంది. కనీసం అతనన్నా ఒక్కసారి పలకరించవచ్చుగా. తను ఆడపిల్ల. తనకి సిగ్గు, మొహమాటం. కానీ, అతనికేం? మగాడు మాట్లాడచ్చుగా. పరిచయం అయితే, తన కల గురించి చెప్పి, నా కల్లో కనిపించే రాజకుమారుడివి నువ్వే అని చెప్పచ్చు. ఆ కలకి అర్థం ఏవిటో అతణ్ణే అడగచ్చు.

ప్రతిసారి జనం మధ్యలో కలవడం, తిరిగి చూసేలోగా మాయమవడం.

ప్రశాంతంగా ఉన్న అర్చన మనసు కల్లోల సముద్రం అయింది.

ప్రణయ జ్వాలలు రేగిన దండకారణ్యంలా, వలపు ప్రభంజనంలా శాంతినీ, ప్రశాంతినీ భగ్నం చేస్తూ, అలజడినీ, అశాంతినీ ఆహ్వానిస్తూ.

ప్రేమ గురించే ఆలోచించని ఆమె మనసులో ప్రేమ ఓ వాయు తరంగంలా, ప్రవేశించింది. ఇప్పుడెందుకో ఆమె కంటికి అంతా అందంగా, అందరూ మంచివాళ్ళుగా కనిపిస్తున్నారు. అతనెవరో తెలుసుకోవాలి. అతనితో స్నేహం చేయాలి. కబుర్లు చెప్పాలి. తన కలలన్నీ చెప్పాలి. ఆశయాలు చెప్పాలి. ఆశలు చెప్పాలి. కలుసుకోవాలి. పేరైనా అడగలేదు. ఊరైనా అడగలేదు. మనసేమో అతన్ని విడిచి మరలి రాదాయే. పెదాలమీద పాత ప్రేమపాట లిపి దిద్దింది.

అర్చన కోరుకున్నట్టు అతడిని కలుసుకోలేదు. కాలం విషసర్పమై బుసకొట్టకపోయి ఉంటే కలుసుకునేదేమో కానీ అర్చన వెక్కిళ్ళు అణచుకోడానికి చాలా ప్రయత్నం చేయాల్సి వచ్చింది. రైలు శబ్దంలో కలిసిపోయి పైకి రాలేక గుండెల్లో మెలి చుట్టుకుని గింగరాలు తిరుగుతోంటే అలాగే బెర్తుమీదకి వాలిపోయింది.

వేణుతో కలిసి హైదరాబాదులో మల్కాజ్‌గిరిలో ఒక ఇండిపెండెంట్ పోర్షన్‌లో అర్చన కొత్త జీవితం ప్రారంభమైంది. వేణు హైదరాబాదు వచ్చిన నెలకే చక్రవర్తి ఇన్‌ఫ్లుయన్స్ చేసి వరంగల్ నుంచి హైదరాబాదు వచ్చేశాడు. అప్పటికే అతనికి మాధవితో వివాహం అయింది. మాధవి స్నేహం అర్చనకి కొంచెం ఊరటనీ, ఆనందాన్ని కలగచేసింది. ఎంతో అన్యోన్యంగా ఉండే ఆ దంపతులు కూడా మల్కాజ్‌గిరిలోనే ముందు అద్దెకి, మరో రెండు నెలల్లోనే స్వంత అపార్ట్‌మెంట్‌కి మారిపోయినా అర్చనకీ, వేణుకీ మాత్రం దగ్గరగానే ఉన్నారు.

వేణు అర్చన చేత ఉస్మానియా యూనివర్శిటీలో పి.జికి అప్లై చేయించేలోగా మాధవి సరదాకి పనిచేస్తున్న ఒక ప్రైవేట్ కంపెనీలోనే అర్చనకి కూడా సెక్రటరీ పోస్ట్ లభించడంతో ఆమె ఉద్యోగంలో చేరిపోయింది. అర్చన తన ఆశయం ప్రకారం చదువు కొనసాగించే ఆలోచన కొద్దికాలం వాయిదా వేసుకుంది. అందుకు తగినట్టుగా తాను మానసికంగా సిద్ధం కావాలి. రెండు వేణు మీద ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో కూడా ఆర్థికంగా ఆధారపడకూడదు. ప్రస్తుతం ఆమె మానసిక స్థితి చాలా గందరగోళంగా ఉంది. హఠాత్తుగా సంభవించిన ప్రళయంలో సర్వస్వం కోల్పోయిన అభాగ్యురాలిలా శూన్యంలో నిలబడి దిక్కులు చూస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది. అందుకే తాత్కాలికంగా కొంత డైవర్షన్ ఉంటుందని మాధవి అడగగానే అంగీకారం తెలిపి వెళ్ళి జాయిన్ అయిపోయింది. అర్చన ఉద్యోగంలో

చేరడం ఎంత మాత్రం తనకిష్టం లేకపోయినా ముందు ఆమె మానసికంగా సెటిల్ అవాలని వేణు కూడా వారించలేదు. తప్పకుండా అర్చన కొద్దికాలంలోనే అన్ని మరిచిపోయి తనతో అన్యోన్యంగా ఉంటుందని ఆశించాడు.

కానీ, అతను ఆశించినట్టు అర్చన అంతా మర్చిపోయి భర్తగా అంగీకరించలేదు. నెలలు గడుస్తున్నా వేణుని ఒక స్నేహితుడిగా తప్ప భర్తగా అడుగుకూడా ముందుకు వేయనీయలేదు. అతనికి ప్రతిరోజూ ఒక గండంలా అనిపిస్తోంది. సహనం నెమ్మదిగా నశించిపోతోంది. ఎంతకాలం ఇలా ఉంటుంది ఈమె ఏ ఆడదానికైనా ఇంతకన్నా ఏం కావాలి? దారి తప్పబోతున్న జీవితాన్ని తను అందుకుని సరైన దారిలో నడిపిస్తున్నందుకు ఆమెకి కనీసం కృతజ్ఞత కూడా లేదు. ఏమిటి ఈమె ఉద్దేశం? అనేక ప్రశ్నలు అతని మనసులో సంఘర్షణ కలగచేస్తుంటే తన మనసులో భావాలు, తన ఆవేదన మధ్య, మధ్యలో చెప్పీ చెప్పకుండా చక్రవర్తికి చెబుతూ కొద్దిగా మనసు తేలిక పరుచుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

కాలం గడుస్తూనే అర్చన ప్రవర్తనలో ఎలాంటి మార్పూ లేదు. వేణుతో పగలంతా సరదాగా ఉంటోంది. అందులో చక్రవర్తి, మాధవి కలిసిన రోజు ఆమె ఆనందానికి అడ్డే ఉండదు. వేణు చాలాసార్లు సన్నిహితంగా రావడానికి, ఆమెని బుజ్జగించి తన దారిలోకి తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించాడు. పక్కన వెళ్ళి పడుకోగనే పెద్ద తాచుపామును చూసినట్టు చూసి, దిండూ, దుప్పటి తీసుకుని వెళ్ళిపోయి సోఫాలో పడుకుంటుంది. ఒకరోజు చాలా సీరియస్ అయాడు. " ఏంటి? నేనేం దయ్యాన్నా, భూతాన్నా ఎందుకలా దూరంగా ఉంటావు? నేను నీ భర్తను అర్చనా!? " అన్నాడు కోపంగా.

నిర్మొహమాటంగా అంది అర్చన. " సారీ వేణూ. జీవితంలో ఎప్పటికైనా నిన్ను భర్తగా చూడగలిగితే నేనే నీ పక్కన వచ్చి పడుకుంటాను. దయచేసి నన్ను ముట్టుకోవద్దు. మనం స్నేహితులం. "

వేణు ఉబికివస్తున్న కోపం అదుపు చేసుకుంటూ " నువ్వెప్పటికీ నన్ను భర్తలా చూడలేకపోతే? " అన్నాడు.

అర్చన మాట్లాడలేదు. కొన్ని క్షణాల తరువాత అంది. " నీ ఇష్టం వేణూ. నువ్వు వేరే పెళ్ళి చేసుకోడానికి నాకెలాంటి అభ్యంతరం లేదు. "

వేణు నిర్ఘాంతపోయాడు. " వేరే పెళ్ళా? దానికోసం నేనింత కష్టపడడం దేనికి అర్చనా!? నీకోసం నిన్ను పొందడం కోసం నేను నా ఉన్నత చదువు వదులుకుని ఉద్యోగం చూసుకున్నాను. ఇంత నిర్దయగా నన్ను వేరే పెళ్ళి చేసుకోమని అనేందుకు నీకు నోరెలా వచ్చింది? "

అర్చన మాట్లాడలేదు. "నేను నిన్ను బలవంతం చేశానా? " అనుకుంది మనసులో. తన మనసులో వేరే ఎవరో ఉన్నారని ఎలా చెప్పాలి? చెబితే అతని రియాక్షన్ ఎలా ఉంటుంది? అందుకే మౌనంగా అతని పక్కనుంచి లేచి అవతలకు వెళ్ళిపోయింది.

వేణు ఆవేశంతో వణికిపోయాడు. కానీ ఏం చేయలేక నిస్సహాయంగా పడుకుండిపోయాడు. "ఈమె మనసులో నేనెన్నటికీ గెలుచుకోలేనా? ఈమెని బలవంతంగా పెళ్ళిచేసుకుని పొరపాటు చేశానా? " అని ఆలోచిస్తూ చాలాసేపటికి నిద్రపోయాడు.

కాలం గడిచిపోతూనే ఉంది. మాధవి గర్భవతి అయింది. వేణుకి వాళ్ళముందు చాలా అవమానంగా అనిపించింది. అర్చనని ఎలా తనదాన్ని చేసుకోవాలా? అని ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు.

అర్చన ఉద్యోగంలో చేరి మూడునెలలయింది. మాధవి నెలతప్పిన దగ్గరనుంచీ వాళ్ళిద్దరి మధ్యా రాకపోకలు ఎక్కువైనాయి. అర్చన కాపురం సంగతి తెలియని మాధవి "నువ్వు కూడా త్వరలోనే నా జత చేరాలి అర్చనా. నేను పాపని కంటే నువ్వు బాబుని, నేను బాబుని కంటే నువ్వు పాపని కనాలి" అంటూ ఆట పట్టించేది.

అర్చన పల్చగా నవ్వి "అన్నీ మన చేతుల్లో ఉన్నాయా? " అంటూ దాటేసేది. అయితే ఒకరోజు చక్రవర్తి ద్వారా మాధవికి అర్చన ప్రవర్తన తెలిసింది. ఆ రోజు అర్చనకి గట్టిగా క్లాసు తీసుకుంది. "పిచ్చి వేషాలేయకుండా జరిగింది మర్చిపోయి వేణుతో హాయిగా కాపురం

చేసుకో" అంటూ వార్నింగ్ కూడా ఇచ్చింది. "వేణు మంచివాడు అతనిలాంటి భర్త లభించడం నీ పూర్వజన్మ సుకృతం" అంటూ కొసమెరుపు కూడా ఇచ్చింది. అర్చన అన్నిటికీ చిరునవ్వే సమాధానంగా ఇచ్చింది.

మాధవికి ఏడోనెల వచ్చింది. పురిటికి వెళ్ళింది. వెళ్తూ, వెళ్తూ "నేను బాబునెత్తుకుని వచ్చేసరికి నువ్వు ఖచ్చితంగా కన్సీవ్ అవాలి" అంటూ అర్చనని శాసించి మరీ వెళ్ళింది.

మాధవి మాటలు, వేణు తనకోసం పడుతున్న తపన, అర్చన ఆలోచనల్లో చిన్న మార్పుని తీసుకొచ్చాయి. అందరన్నట్టు వేణు తనకోసం త్యాగం చేశాడా? మంచివాడు. నిజంగానే మంచివాడు. ఏడాది కావస్తోంది పెళ్ళి అయి ఇంతవరకూ సహనంతో తన అంగీకారం కోసం చూస్తున్నాడేకానీ, ఏనాడూ హద్దుమీరి ప్రవర్తించలేదు. ఇంక ఎలాగూ ఈ జీవితం ఇంతే. ఇప్పుడిప్పుడే కొద్దిగా మనసు కుదుటపడుతోంది. కల కలగానే మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఒక విధంగా ఈ ప్రయత్నంలో కృతకృత్యురాలవుతోంది కూడా. కాకపోతే నాగరాజు చేసిన డామేజీనే ముల్లులా పొడుస్తూనే ఉంది. అతని మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోలేకపోయిన తన నిస్సహాయతకి తన మీద తనకే కోపం వస్తోంది. ఆ అవకాశం లభించకుండా చేసింది వేణే అని అనిపించినప్పుడల్లా వేణు మీద అంతులేని కోపం వస్తోంది. కానీ, ఆ కోపాన్ని అణచుకుని, శాంతంగా, ప్రశాంతంగా ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించడానికి ప్రయత్నించింది.

ఆ రోజు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది. ఇకనుంచీ వేణుని ప్రేమించాలని, అతని భార్యగా జీవితంతో రాజీ పడాలని నిర్ణయించుకుంది. రాజీ.. ఎంతమాత్రం ఇష్టంలేని పదం. రాజీ.. ఆడదానికి జీవితం అంటే రాజీ.. ఈ రాజీ అనేది లేకుండా తన ఇష్టం వచ్చినట్టు బతికే స్వేచ్ఛ వచ్చిందాకా ఆడదానికి స్వేచ్ఛ లేనట్టే అని తీర్మానించుకుంది.

28 వ తారీకు. రెండు రోజుల్లో నెల అయిపోతుంది. ఉద్యోగం మానేసి, చదువు ప్రారంభించాలి. వేణుతో కాపురం ప్రారంభించాలని దారీ తెన్నూ లేకుండా సాగుతున్న అల్లిబిల్లి ఆలోచనలకి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టి జీవితాన్ని జీవితంగా సాగించాలి. జీతం తీసుకుని ఉద్యోగం మానేయాలి. అలా అనుకుని ఆఫీసుకి వెళ్ళిన అర్చన జీవితంలో అదొక అత్యంత ముఖ్యమైన రోజుగా మారుతుందని ఊహించలేదు. ఆమె ఆఫీసుకి వెళ్ళేటప్పటికి అంతా హడావిడిగా ఉంది. కొత్త మేనేజర్ వస్తున్నాట్ట. పాత మేనేజర్ అమెరికా వెళ్ళిపోతున్నాట్ట అంటూ కొలీగ్స్ చెబుతుంటే ఆసక్తిగా వింది. అందరితో పాటు తానూ కొత్తగా వచ్చే బాస్ కోసం కుతూహలంగా ఎదురుచూసింది.

అతను వచ్చాడు. పొడుగ్గా, ఛామనఛాయిగా, సూదుల్లాంటి చూపులతో గుండెల్లో అలజడిని రేకెత్తిస్తూ పెదాల చాటున అస్పష్టంగా కదుల్తున్న చిరునవ్వుతో వచ్చాడు. అతడే.. అతడే. మొదటి రోజు మాల్‌లో, మరో రోజు సినిమా హాల్లో, ఇంకో రోజు మార్కెట్‌లో తరచూ కలలో కనిపిస్తూ తన హృదయంలో కల్లోలం సృష్టించిన వ్యక్తి. ఇతనా బాస్. ఆమె కళ్ళ ముందు పెద్ద పెద్ద విస్ఫోటనాలు సముద్రం ఉవ్వెత్తున అలలతో ఎగిసిపడుతూ ఊరునంతా ముంచేస్తున్నట్టు ఆకాశం పెళ, పెళారావాలతో గర్జిస్తు పిడుగులు తనమీదే పడుతున్నట్టు, తన సుదీర్ఘమైన జీవితం చిన్న చాపచుట్టలా మారి ఆ అలలతో కొట్టుకుపోతున్నట్టు నిశ్చేష్టురాలై, శిలయ్యి నిలబడిపోయింది.

ఎవరో పరిచయం చేస్తున్నారు. "ఈమె అర్చన. మీ సెక్రెటరీ."

అతను కళ్ళల్లో నవ్వుతో, పెదాల మీద హాలో అనే రెండక్షరాలతో సూటిగా చూశాడు.

అర్చన ఏమీ మాట్లాడలేదు. నవ్వుదామంటే పెదాలు బిగించుకున్నాయి. కళ్ళు శూన్యంగా చూశాయి. మధ్యాహ్నానికి లీవ్ లెటర్ ఇచ్చేసి వచ్చేసింది. ఆ రోజు తీసుకున్న నిర్ణయాలు, భవిష్యత్తు పట్ల వేసుకున్న పథకాలు అన్నీ సుడిగాలి వీచి చెల్లా చెదురైనట్టుగా అయాయి. అదే ఆఖరు ఆఫీసుకి వెళ్ళడం. రిజిగ్నేషన్ లెటర్ పంపించింది. ఎందుకు? కారణం ఏంటి? అంటూ అతను కబురు పంపించాడు. కానీ, ఏం చెప్పలేదు. ఏం చెప్పడానికి తన దగ్గర సమాధానం ఉంటే కదా?

వేణు కూడా పదే, పదే అడగసాగాడు. "ఏం అర్చనా ఇవాళ ఆఫీసుకి వెళ్ళడంలేదా? ఏం? ఒంట్లో బాగాలేదా? డాక్టర్ దగ్గరకు వెడదామా? ఏంటి ఇవాళ కూడా వెళ్ళవా? ఏమైంది. ఆఫీసులో ఏదన్నా ప్రాబ్లెమా? " ఏ ఒక్క ప్రశ్నకీ సమాధానం లేదు. చెప్పలేదు. పదిరోజులు గడిచిపోయాయి. కనీసం స్నేహితురాలిగా కూడా ఉండలేని స్థితి. అసలా ఇంట్లో ఉండడమే కష్టంగా, భారంగా, వేణుకీ, తనకీ మధ్య మళ్ళీ పెద్ద అగాధం. ఈ అగాధం ఇంక పూడ్చలేదు. అర్చన మానసిక స్థితి ఆమెకే అర్ధం కావడంలేదు.

అలాంటి సమయంలోనే వేణు, సహనం కోల్పోయిన వేణు, ఉద్రేకాన్ని, ఆవేశాన్ని, కోరికనూ ఆపుకోలేని వేణు ఆమె మీద అత్యాచారం చేశాడు. అతను భర్తే. కానీ, తన అంగీకారం లేకుండా, తన సహకారం లేకుండా, తన ఇష్టంలేకుండా తన మీద దౌర్జన్యం చేయడం సహించరానిది, భరించరానిది. చట్టపరంగా తీసుకుంటే శిక్షార్హమైనది. కానీ అర్చన అదేం ఆలోచించలేదు. తనకక్కడ రక్షణ లేదని, ఆ ఇంట్లో తనకి స్థానం లేదని మనసులో ఏ మాత్రం వేణుకి చోటు లేదని నిర్ణయించుకుంది. ఎవరికోసం విశాఖ మొత్తం జల్లెడ పట్టి వెతకాలని ఆశించిందో అతను ఎదురుగా ఎంతో చేరువుగా, ఎంతో సన్నిహితంగా వచ్చాడు. కానీ, తను తలెత్తి అతడిని కళ్ళారా చూసే అర్హతను కూడా కోల్పోయింది. ఇంక అక్కడ ఉండడం క్షేమం కాదు. ఉండలేదు కూడా. అందుకే అర్చన వేణునీ, వేణు ఇచ్చిన జీవితాన్నీ వదిలి బైటకి వచ్చేసింది.

***

అప్పటిదాకా నిశ్శబ్దంగా అర్చన చెప్పింది విన్న నళిని భారమైన హృదయంతో బరువుగా అంది. "చాలా పొరపాటు చేశావు అర్చనా.. చాలా పొరపాటు చేశావు. ఆ విషయం వేణుతో పంచుకుని, అతనితో బతకాల్సింది మనసులో ఉన్న బరువు ఎవరికన్నా చెప్పుకుంటే మనసు తేలికవుతుంది. "

అర్చన కన్నీళ్ళతో చూసింది. "నువ్వు కూడా ఇదే అంటున్నావా నళినీ.?"

"ఎవరైనా ఇలాగే అంటారు అర్చనా. మన దేశంలో కొన్ని సంప్రదాయాలు, ఆచారాలు, పద్ధతులు ఉన్నది ఆచరించడానికే అవి ఆచరిస్తే మానవజీవితం, ముఖ్యంగా స్త్రీ జీవితం ప్రశాంతంగా గడిచిపోతుంది. "

"అంటే మనసులో ఇష్టం లేకుండా కేవలం ఓ కట్టెలా నా శరీరం నిత్యం రాత్రిళ్ళు వేణుకి అర్పిస్తూ, అసహ్యంగా కాపురం చేస్తూ, పిల్లల్ని కని, వాళ్ళని పెంచి, పెద్దచేసి, చదువులు, పెళ్ళిళ్ళు, పిల్లలు ఇదేనా నా జీవితం.!?"

"నీదే కాదమ్మా ప్రతి ఆడదాని జీవితం, ఆ మాటకొస్తే ప్రతి మగాడి జీవితం కూడా అంతే ఏం? ఆలోచనలు, ఆశలు, ఆశయాలు మగవాళ్ళకుండవా? నీకు తెలుసా అర్చనా మా నాన్న మా కుటుంబం కోసం ఎంత త్యాగం చేశారో, ఎన్ని కోరికలు చంపుకున్నారో, ఎంత సుఖాన్ని త్యజించారో నీకు తెలుసా. మా అమ్మకి కనీసం ఇంట్లోకి నాలుగు, బైటకి నాలుగు, రెండు పట్టుచీరలు ఉండేవి. నాన్నకి ఒక లుంగీ, రెండు ప్యాంట్లు, రెండు షర్టులు. అవి సుమారు ఐదేళ్ళు వాడారు. ఇలాంటి వెన్నో నాకు తెలుసు. మా నాన్నలాంటి మధ్యతరగతి తండ్రులెందరో తమ పిల్లలకోసం, తమ కుటుంబం కోసం త్యాగాలు చేశారు, రాజీలు పడ్డారు. ఆఫ్టాల్ ఇది జీవితం అర్చనా.! సుదీర్ఘమైన జీవితంలో ఎన్నో మలుపులు ఏర్పడుతుంటాయి. ఎన్నో పరిచయాలు ఏర్పడుతుంటాయి. అంతా ఒక ప్రయాణంలా సాగిపోవాలి. నీకు రైలు ప్రయాణంలో నీతోపాటు ప్రయాణించే ఎందరితోటో పరిచయం ఏర్పడుతుంది. కొందరితో ఆ కొన్ని గంటల్లోనే ఒక సాన్నిహిత్యం, అనుబంధం ఏర్పడుతుంది. అలా అని వాళ్ళు దిగిపోయాక వాళ్ళకోసం ఏడుస్తూ కూర్చుంటావా? లేదు కదా అంతే అతనెవరో నీకు తెలియదు. ప్రేమించావు. ఇది ప్రేమ కూడా కాకపోవచ్చు. జస్ట్ ఆకర్షణ. నీ జీవితంలో జరిగిన యాక్సిడెంటు నుంచి నిన్ను కాపాడాడు. అలాంటిది అతని పట్ల నువ్వెంతో కృతజ్ఞత చూపాల్సింది. ఇలా చేయడం ఎంత మాత్రం హర్షణీయం కాదు అర్చనా. అయామ్ సారీ ఇలా అంటున్నానని ఏమీ అనుకోకు. ఎనీవే నీ జీవితం నీ ఇష్టం కానీ, ఒక శ్రేయోభిలాషిగా చెబుతున్నా. ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. వేణుకి ఉత్తరం రాసి సారీ చెప్పు. వచ్చి తీసికెళ్తాడు. తప్పకుండా తీసికెళ్తాడు. "

అర్చన అయోమయంంగా చూసింది నళినివైపు కొంత ఓదార్పు లభిస్తుందన్న ఆశతో చెప్పింది. నళిని ఇలా మాట్లాడుతుందేంటి? ఆడవాళ్ళంతా ఇలాగే మాట్లాడతారా? ఇదేనా జీవితం అంటే వేణుకి సారీ చెప్పి మళ్ళీ జీవితంలోకి ఆహ్వానించాలా? అంతకన్నా అవమానకరమైన విషయం ఇంకోటుందా?

అప్పటికే చీకటి పడింది. బైట స్ట్రీట్ లైట్లు వెలిగాయి. పార్కులో జనం కూడా లేచి ఇంటిదారి పడుతున్నారు. అప్పటిదాకా పిల్లల అల్లరితో కోలాహలంగా ఉన్న పార్కులో హఠాత్తుగా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. తదియ చంద్రుడు సన్నని దారంలా వంపు తిరిగి సుందరంగా ఉన్నాడు. "అదిగో అర్చనా నెలపొడుపు. దండం పెట్టుకో ఈ నెల నుంచీ నీ జీవితంలో మార్పొస్తుంది. "

వింతగా చూసింది అర్చన నళినివైపు. ఆమె చూపులో భావం గమనించిన నళిని అంది. "నెలపొడుపు చూసి, దేవుడిని, నీకిష్టమైన వాళ్ళనీ చూడాలి. నీ చీర చెంగునుంచి ఒక దారపు పోగు తీసి చంద్రుడికిచ్చి మనసారా నీ కోరిక వెల్లడించుకో. నీ కోరిక తప్పకుండా నెరవేరుతుంది. " అంటూ తన చీర చెంగు నుంచి ఒక దారపు పోగు తీసి చంద్రుడి వైపు విసిరి రెండు చేతులు జోడించి, దండం పెట్టుకుంది నళిని. అరచేతులు చూసుకుని, తన చేతులు తనే ముద్దుపెట్టుకుని "పద వెడదాం" అంది.

మౌనంగా ఆమెని అనుసరిస్తూ అనుకుంది అర్చన "ఎవరి నమ్మకాలు వారివి. ఎవరి జీవితం వారిది. "

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments